

ook niet gunstig in Oostenrijk. De grijze keizer Frans Jozef leeft in droevige familie-omstandigheden; de keizerin is menschenschuw, de kroonprins stierf een akeligen dood en diens weduwe is het middelpunt van hofgeschillen geworden. De troonopvolger is een teringachtige jongeling, die weinig doet om zich populair te maken. De Balkan-politiek blijft een dagelijksche zorg. Maar de binnenlandsche toestanden baren nog de meeste bekommring. Badeni, die een lieveling van den monarch was, heeft het kabaal in den Rijksraad niet kunnen overwinnen en heeft moeten heengaan. Baron Gautsch, die zaakwaarnemer was, heeft eigen zaken willen doen en ook hem moest de keizer laten vertrekken. Toen is in deze maand graaf Thun-Hohenstein met het premierschap belast, maar ook deze begint zijn loopbaan niet onder gunstige omstandigheden.

Oppervlakkig beschouwd schijnt anders graaf Thun wel de man te zijn om in den federalistischen warwinkel der Oostenrijksch-Hongaarsche monarchie eenige orde te brengen. Hij heeft dit boven zijn voorgangers voor, dat noch Duitschers noch Tsjechen eigenlijk recht weten wat zij aan hem hebben. Er zou een zonderlinge bloemlezing te maken zijn uit de uitingen der Oostenrijksche pers over zijn optreden. Als luitenant van de huzaren heeft graaf Thun deel uitgemaakt van een deputatie, die kort na de bevestiging der Italiaansche eenheid, den Paus het herstel zijner wereldlijke macht ging toewenschen; en thans is dezelfde man de leidende minister van een der met koning Humbert in de Triple Alliantie verbonden landen. Als lid van den Boheemschen landdag heeft graaf Thun, hoewel Duitscher, een warme rede gehouden voor de kroning van Frans Jozef met de koningskroon te Praag, de hartewensch van de Tsjechische Bohemers. Als stadhouder van hetzelfde kroonland heeft hij de Tsjechen, alweer door de taalquestie, meer van zich vervreemd en scheen allengs geheel in het Duitsche kamp geraakt. Thans is hij de man die den vrede tusschen Duitschers en Tsjechen moet herstellen, het regeeren met den Rijksraad mogelijk maken en het moeilijke Vergelijk met Hongarije tot stand brengen.

Voorloopig is graaf Thun zoo wijs geweest zich zoo weinig mogelijk over zijn verzoeningsplannen uit te laten. Wie bij hem feodale neigingen vreesde, heeft hij eenigszins gerustgesteld door nadrukkelijk te verklaren dat naar verzoening tusschen de verschillende volksstammen gestreefd zou worden „langs grondwettigen weg.” Voorts is in zijn rede bij de opening van den Rijksraad op het gewicht van het tot stand komen van het Vergelijk gewezen en is ten slotte het gewone beroep gedaan op den eerbied voor den Keizer, die al de los samenhangende deelen van het Rijk door zijn persoonlijken invloed voor een goed deel bijeenhoudt.

In zoover is het ministerie van graaf Thun een coalitie-ministerie, als zoowel de Jong-Tsjechen als de Duitsche grondeigenaars erin vertegenwoordigd zijn; de eersten door den minister van financiën Kaizl, de laatsten door den minister van handel Baernreither. Toch heeft deze zwakke poging om alle partijen te bevredigen tot nog toe eer wantrouwen dan instemming gevonden; de partijen